

Οι ίδιοι στρατιώται πού τόν προσκυνούσαν πρό όλίγων ημερών, τώρα τόν περιγελοῦν.

Ἡ τροφή του εἶναι καθημέραν πιλάφι καί ἀπό μίαν βρασμένη κόττα.

Καί ὁ ἴδιος τώρα μοιάζει σάν μαδημένη κόττα! Δυστυχῆ μεγαλεῖα!

Συνάχτης.

ΑΝΩ—ΚΑΤΩ

Ὅσων τὰ πατριωτικά νεῦρα συνταράσσει ἡ στρεβλή λειτουργία τοῦ πολιτεύματος ἐν τῇ πατρίδι μας, ἄς σπεύσωσι, τὰς Κυριακὰς πρό πάντων, εἰς τήν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, νά ἴδωσιν, ὡς ἐν προτύπῳ μικροκόσμῳ πόσον κανονικώτατα ἐκεῖ ἐργάζεται τὸ σύνταγμα· δὲν διαψεύδει τὸ ὄνομά του. Τὰ ἄρθρα τοῦ πολιτεύματος συνετάγησαν ὑπὸ τῆς σοφῆς ἐργολαβίας. Οἱ μουσικοὶ παριστώσι τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν, προχύνουσιν τοὺς νόμους τῆς εἰς ἐρωτύλα μελύδρια Μασκούτ. Ἡ ἐκτελεστικὴ διαχειρίζεται ὑπὸ τῶν ἐρωτολήπτων. Βασιλεὺς, τὸ θῆλυ, ἕκαστον θῆλυ δηλαδή, ἀπασχολοῦν τούλάχιστον ἐπτὰ ὑπουργοὺς ἐκ τοῦ εὐδαίμονος ἡμῶν φύλου. Παρατήρησις! ὅσοι καὶ ὅσαι δὲν εὐαρεστοῦνται εἰς τὴν τελευταίαν κατάταξιν, ἄς ἀναστρέψωσι τοὺς ὄρους· καλλίτερον ἴσως· μένομεν ἀνεύθυνοι οἱ ἄνδρες, καὶ ἡ εὐθύνη πίπτει εἰς τὰς γυναῖκάς μας. — Θέλετε καὶ δικαστικὴν ἐξουσίαν; Εἶνε οἱ καθήμενοι ἐν ταῖς τραπεζοστοιχείαις τῶν περίξ καφεναείων, οἱ παρατηρηταί. Πολίται δέ; Ἄ! αἱ τράπεζαι, οἱ φανοί, καὶ τινες λουστροί.

Ἐξακολουθῶ τὰς συνταγματικὰς μελέτας μου. —Κάρ-

ρον διασχίζει ἀυθαδέστατα τὰ περιπατοῦντα πλήθη· ὁ ὀδηγῶν αὐτὸ, ἀρειμανίως ἐπ' αὐτοῦ ἐξηπλωμένος, ἀμιλλᾶται νά ἐπιδείξῃ πᾶσαν τὴν ζωηρότητα τοῦ ἵππου του πρό τῆς σεβαστῆς ὀμηγύρεως. Καί εἶπον! ἐν μέσῳ τῆς ἀρμονικῆς αὐτῆς λειτουργίας τοῦ συντάγματός μου τὸ κάρρον ἐκεῖνο εἶνε ἡ ἐπανάστασις. Ἄλλὰ σημειωτέον ὅτι οὐδεὶς ἐρυθρένδυτος Οὐόλσεϋ εὐρέθη νά συκρατήσῃ τὸν ἀποστάτην Ἄραμπῆ.

Ὅρεγομαι νά διαιρέσω καὶ ἄλλως τοὺς Κυριακοὺς περιπατητικοὺς τῆς πλατείας μου. Εἰς ἐργολάβους, εἰς μουσικολήπτους, εἰς φιλαρέσκους, — βλέπετε, σὰς παρέχω, χάριν ἀνέσεως, ἰδιαιτέραν θέσιν, Κυρίαί μου, — εἰς φοιτητὰς, καὶ εἰς βλάκας. Παρατηρητέον ὅτι δύναται τις νά συγχωνεύσῃ ἐν ἑαυτῷ πλείονας τῆς μιάς ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἰδιοτήτων, ὡς ὁ κ. Τρικούπης πλείονα ὑπουργεῖα.

Εἶνε ἡλίθιος, ὁ ἀτυχῆς. Νέος ἀκόμη, καὶ συγχρόνως, ὄχι πλέον νέος· τὸ πρόσωπόν του κατακίτρινον, καὶ ἰσχνόν, ὡς τεμάχια λεμονίου, καταναλώσαν καὶ τὴν ἐσχάτην σταγόνα τοῦ χυμοῦ του· οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον σπινθῆρα νοημοσύνης διατηροῦσιν οἱ ὀφθαλμοὶ του, ἐσβεσμένοι, ὡς αἱ θερμάστραι κατὰ τὸν Ἰούλιον· ἡ κεφαλή του, τεταμένη πρὸς τὰ ἔμπροσ, καὶ κλίνουσα βαθεῖα χαμαί· τὸ βᾶδισμά του ἐνέχει τὴν ἀκκισματώδη ἐκείνη ἐρυθμίαν τῆς ἡλιθιότητος· εἶνε συνταγματικὸς, καὶ αὐτὸς, καὶ πούρος ἐργολάβος, ἂν θέλετε· ὁ ἔρωσ νέμεται καρδίας καὶ βλακειας· Ἄλλὰ τί εἶνε ἐκεῖνο ἕπερ ἀκτινοβολεῖ ἐν μέσῳ τοῦ στήθους του; δὲν ἔχω καμμίαν δυσκολίαν νά τὸ ὑπολάβω ὡς τὸν χρυσοῦν σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος, ἂν δὲν διέκρινα ἤδη ὅτι εἶνε ζεύγος ἀνθέων, δύο μεγάλα μεγάλα νιοθέριστα, ὀλόδροσα, κατὰλευκα λουλούδια, κόσμος καὶ κλήρος ἐκεῖνου.

Φαντάζοντο, ὡς τοιοῦτον, οἷος εἴθε τῶνόντι· αἱ λέξεις ἀπειρον, θεός, κ.τ.λ. εἶχον τὸ πολὺ τὴν ἀξίαν τῶν ἀλφάβητικῶν στοιχείων ἐξ ὧν συνίστανται· τὸ Κράτος, εἰς ὃ ἀνήκον οἱ σοφοὶ ἐκεῖνοι ἄνδρες, οὐδένα τελωνειακὸν δασμὸν ἐλάμβανε ἀπὸ τὴν εἰσαγωγῆν τοιοῦτων λέξεων. Αὐτὴ εἶνε μία τάξις τῶν μεγάλων τῶνόντι φιλοσόφων μονοθεϊστῶν, ἡ τάξις τῶν ἀσυνότων· δὲν ἦσαν χριστιανοί. Ἀκολουθῶς ἔρχεται μία ἄλλη κατηγορία μετριοτέρων ὄμων νόων, οἵτινες μᾶς ἐμαρτέυσαν τῶνόντι καὶ μᾶς ἐπίστευσαν· ἦσαν τῶνόντι χριστιανοί· αὐτοὶ τούλάχιστον ἦσαν (καὶ εἶνε μερικοὶ ἀκόμη) λογικοὶ καὶ σῶοι τὸν νοῦν ἠκολούθησαν τοὺς φυσιολογικοὺς νόμους καὶ ἦσαν ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῶν· διότι ἀληθῶς οἱ νόμοι οὗτοι δὲν ἐπιτρέπουν εἰς τὸν ἀνθρώπινον νοῦν νά φαντασθῇ οἰονδήποτε ὄν, οἰονδήποτε φαντασιώδη τερατώδη κόσμον, χωρὶς τὰ μέρη αὐτῶν νά ἀγῆκωσιν εἰς τὸν πραγματικὸν ἐξωτερικὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος ὑπέπεσεν εἰς τὰς αἰσθήσεις τοῦ ἀνθρώπου· τὸ μόνον πρᾶγμα ἕπερ ἡ φαντασία δύναται νά κατορθώσῃ, εἶνε, νά συνδυάσῃ ὅπως θέλει τὰς λεπτομερείας τοῦ φανταζομένου πράγματος. Δύναται παραδείγματος χάριν εἰς ἄνθρωπος νά σὰς φαντασθῇ μὲ ἓνα πόδι, χωρὶς φαβορίτας, μὲ ἀτμώδεις χεῖρας κ.τ.λ. ἀλλὰ τὰ φανταζόμενα ταῦτα μέρη σὰς ἐξ ἀνάγκης θὰ εἶνε πάλιν τοιαῦτα, οἷα εἶδε ἐν τῷ πραγματικῷ κόσμῳ, ἐν ᾧ ζῆ. Ἐὰν δὲ δὲν θελήσῃ νά ἔχῃ συγκεκριμένην ἔννοιαν περὶ θεοῦ, τότε ἡ ἀφηρημένη ἔννοια θὰ εἶνε μόνον λέξεις· λέγοντες οἱ ἄνθρωποι ἔλξιν, ὧσιν, ἠλεκτρικὴν ἢ διανοητι-

κὴν ιδιότητα, δὲν ἔχουσι, δὲν δύνανται νά ἔχωσι ἀκριβῆ ἰδέαν τῆς ἐνδομήχου αὐτῶν φύσεως, ἀλλὰ μόνον τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἰδιοτήτων αὐτῶν, τὰ ὁποῖα ὑποπίπτουν εἰς τὰς αἰσθήσεις των. Αὐτῇ λοιπὸν ἡ τάξις τῶν ἀνθρώπων ἐξ ἀνάγκης μᾶς ἔπλασε κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν των, καὶ οὐχὶ ἡμεῖς· ἐκεῖνος ὡς διατείνονται τινες· μᾶς ἔδωκαν ἰδιότητας, τὰς ὁποίας ἔχουν οἱ ἴδιοι, οἷον ἀγάπην, θυμὸν, ἐκδίκησιν, μίσος, εὐσπλαγχνίαν, προστάτευσιν, συγχώρησιν κ.τ.λ. ἀπαράλλακτα δηλαδή ὅπως ἐπὶ Ὀμήρου ἑκατοντάδας θεοὺς ἔπλασαν οἱ ἄνθρωποι καθ' ὁμοίωσιν των. Αὐτὴ ἡ τάξις τῶν ἀνθρώπων εἶνε, (ἂν καὶ ὀλίγοι) ἀληθεῖς χριστιανοί· εἶνε ἡ λεγομένη τάξις τῶν πατησάντων εἰς τὴν πῆταρ.

Ὡστε, Πάτερ μου, ὅ,τι φρονεῖ ἕκαστος, δὲν εἶνε δυνατὸν νά φρονῇ ἄλλως· δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θελήσεώς του νά εὕρῃ τὸ ὀρθόν, διότι αὐτὴ ὑπάγεται εἰς τὴν διάνοιαν· ἐπομένως πιστεύοντες ἢ μὴ πιστεύοντες εἰς ἡμᾶς δὲν εἶνε οὐδόλως ἁμαρτωλοὶ, καὶ δὲν πρέπει ὅθεν νά τιμωρῶνται. Καὶ ἄλλοτε σὰς εἶχον ἐκθέσει τῆς ιδέας μου ἐν μέρει ταύτας, συνετεῖα τῶν ὁποίων ἀπεφασίσατε νά μὴ στέλλετε οὐδένα τῶν βαρβάρων λαῶν εἰς τὸν Ἄδην· σὰς εὐχαρίστησα διὰ τοῦτο.

Τώρα ζητῶ καὶ ὑπερ τῶν θεωρουμένων ἁμαρτωλῶν χριστιανῶν καὶ τῶν μὴ πιστευόντων εἰς ἡμᾶς πεπολιτισμένων ἀνθρώπων πλήρη χάριν· ἂν θέλητε νά εἰσθε συνεπέης πρὸς ἑαυτὸν, ὀφείλετε νά τὸ κάμητε.

(Ἀκολουθεῖ).

Καὶ ἐνθυμούμαι ὅτι ἀνεύρον ποτὲ τομίδιον Βερτέρου ἐπὶ τοῦ ρυπαροῦ κομμωτηρίου πετεινόμαλης κοκκέτας, ὠρυσμέναν εἰς ὑπηρεσίαν . . . ποίαν ὑπηρεσίαν; ἡ Κυρία ζεσχίζουσα καθ' ἑκάστην καὶ μίαν σελίδα του, ποτὲ μὲν ἐτύλιξε τὴν ποῦδράν της, ποτὲ δὲ ἐτεχνούργει τὰ σγουρά της. Καὶ ὅταν μίαν ἡμέραν τὴν συνέλαβα ἐπ' αὐτοφῶφ κακουργοῦσαν, «τὸν Βέρτερον, καὶ μένη!» ἀνέκραξα μετ' ἀγανακτήσεως· «οὐφ! τὴν Καρλόττα, καὶ μένε!» ἀπήγγησε μετὰ περιφρονησεως.

Μόνον τὸν ἥρωά μου, τὸν Κλάψη, ἐν μέσῳ τόσου πλήθους, περιφέρει ἡ βλακεία του ἀνθοστεφῆ. Τί εὐτυχής! Ἐνῶ ἡμεῖς, οἱ συμβαδίζοντες ἀναπνέομεν τὰ μύρα τῶν οὐρητηρίων, ἐκεῖνος ἐντροπαῖ εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ στήθους του Ἀπρίλιον . . . Γνωρίζετε ἐν ἄλλο γένος ἡλιθίων, ἀνυποφῶρων ἐκεῖνων, προκαλούντων ὅχι πλέον τὴν θυμηδίαν, ἀλλ' ἀηδῖαν, ἀναιδῶν, φλυάρων, κομπαστῶν, ὑβριστῶν, οἵτινες σχετίζονται πρὸς τοὺς ἄλλους, ὅπως αἱ σφήκες πρὸς τὰς μελίσσας, μὴ κάμνουσαι μέλι, ἀλλ' ἔχουσαι κέντρον; Ἀπαράλλακτα ἐπὶ τοῦ βίου τῶν ἡλιθίων αὐτῶν βλέπομεν πολλάκις νὰ θάλλῃ, ὡς Ἀπρίλιος, ἡ κοινωνικὴ εὐημερία, καὶ ἐνῶ σὺ ὑποσκάζεις, πτωχός, παυσανίας, δύσερις, περιφρονούμενος, ἀγνωστος, τρέχουσιν ἐκεῖνοι, ὁμογενεῖς, βουλευταὶ, προικολῆπται, ἀμαξοδρομοῦντες, ἀγέρωχοι.

Πόσον ἐπιμελῶς καὶ περικόμφως καὶ ἀμέμπτως ἐνδύονται οἱ νέοι τῆς πρωτευούσης· μὲ πόσας καλλιτέχνους φροντίδας! ὡς νὰ εἶνε τραγουδάκια τοῦ Γάλλου ποιητοῦ Σιλβέστρ. Εἶνε ὀλιγώτερον Κύριοι, καὶ περισσότερον κοῦκλαι — ἡ λέξις εἶνε γένους θηλυκοῦ — διὰ καταστήματα καλλωπισμοῦ. Ἄλλ' ἐγὼ, πτωχός ἐπαρχιώτης μὲ τὰ ἐσκομισμένα καὶ ἀκομψα ὑποδήματά μου, μὲ τὸν τετριμμένον πῖλον, μὲ τὸν ἀδεξίως δεδεμένον λαιμοδέτην, ἐρυθριῶ ἐπιδεικνύων πρὸ αὐτῶν τὴν ταπεινότητά μου, καὶ ἐνθυμούμενος τὸ τοῦ Βύρωνος: «καλὴ τις ἐνδυμασία προσκατᾶται τινι πλείονα δόξαν ἢ πάντα τὰ ἄλλα.» Ἄλλ' ἰδοὺ θὰ παρέλθῃ ἔμπροσθέν μου ὁ βασιλεὺς τῶν λεόντων· ποία τελειότης περιβολῆς! Τὸ βᾶδισμά του ὑποδηλοῖ τὴν ἐμπιστοσύνην, ἣν τρέφει πρὸς τὰ ρούχά του. Πόσους ὠραίους ὀφθαλμοὺς θὰ σαγηνεύσῃ! Εἶνε λαμπρός, ὅσον εἶμαι ἄθλιος. Πλησιάζει· ἐτοιμάζομαι νὰ τὸν περιεργασθῶ λεπτομερέστερον· μὲ χαιρετᾷ ὑποκλινέστατα· ὦω! εἶνε ὁ ὑπῆρέτης τοῦ ξενοδοχείου, ἐν ᾧ διέμενον ἄλλοτε· καὶ ἀναπνέω, εὐχαριστημένος.

Ἡ Κυρία σκοντάπτει καθ' ὁδὸν, καὶ πέφτει· μὰ τί πῆσιμο! τὸ καπέλλο της ἐσφενδονίσθη μακρὰν, καὶ ὁ ποδῶγυρος τῆς ἐσθῆτός της κατέλαβε τὴν θέσιν του, μεταβλήθει εἰς κεφαλόδεσμον· ἀποκαλυπτῆρια.

Ἡ Κυρία πρὸς παρερχόμενον διαβάτην: Βοήθεια!
Ὁ διαβάτης: μωρὲ τί λές! νὰ χᾶσω τέτοιο θέαμα!
Δὲν δυνάμεθα ὠραῖα νὰ παραβάλωμεν τὴν πεσμένην μὲ τὸ ζεπεσμένο ἔθνος μας, καὶ ὁ κυνικός διαβάτης δὲν εἶνε οἱ πατέρες τοῦ ἔθνους, οἱ ρουσφετομανεῖς;

Ἐστὰ μαῦρα μάτια της, σὰν παξιμαδάκι τῆς μπύρας ἐντὸς θερμοῦ καφέ.

Καὶ τρία ἄκρα ἄωτα, ὡς ἤχος παλαιοῦ ἄσματος, λημονηθέντος:

Τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς εὐγενείας: Νὰ τοῦ δίνῃς τὰ παπούτσια . . . ἔς τὸ χέρι.

Τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ὑγείας: Νὰ πεθαινῇς . . . ἔς τὸ πόδι.

Τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ὀλβιότητος: Νὰ ὑπανδρευθῇς...
Εὐτυχίαν.

Ὁνουλουλοῦ.

ΚΑΤΟΡΘΩΣΑΜΕΝ

νὰ βάλωμεν σ' τὸ χέρι ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς Ἐκθέσεως ἣν ἡ εἰς τὸν Κάνθαρον μεταβάσα ἐπιτροπὴ ἀπήνθουεν εἰς τὸν κ. Διευθυντὴν τῆς Διοικητικῆς Ἀστυνομίας.

Ἡ ἔκθεσις αὐτὴ πρὸ πολλοῦ ἔπρεπε νὰ ἴδῃ τὸ φῶς.

Ἄλλ' ἡ κυβέρνησις τοῦ κ. Τρικούπη, εἶναι μετροφόρων. Δὲν θέλει νὰ γίνεταί πολὺς λόγος περὶ τῶν ἄθλων τῆς.

Ἡμεῖς ὅμως, ἄνθρωποι δίκαιοι, τὰ βγάζομεν σ' τὸ φῶς καὶ ἰδοὺ ἀναγνώσατε ἕνα πρὸς ἕνα τοὺς λόγους δι' οὓς εὗρον τὸ Θεραπευτήριον τῶν Εὐλογιῶντων ἐν Κανθάρῳ οἱ μεταβάντες ἐκεῖ ἰατροὶ φρικτὸν, καὶ ἂν θέλετε μὴ φριττετε ἐκ τοῦ ὅτι ἡ προχθεσινὴ Ὥρα εὐφυολογοῦσε ἀναιδῶς περὶ τῶν δυστυχῶν θυμάτων γελῶσα ἐπὶ τῶν τάφων αὐτῶν.

Ἰδοὺ οἱ λόγοι τῆς Ἐπιτροπῆς, ἣς τὰ μέλη ἰδίως, τοὺς ἀξιολόγους νεαροὺς ἰατροὺς, τὸν κ. Λουήν, καὶ τὸν κ. Κατερινόπουλον καὶ εἰς τινα ἄλλον ἐκ καρδίας συγχαίρομεν διὰ τὸ κοινωνικὸν αὐτῶν θάρρος, ἀφοῦ ἐρψοκινδύνευσαν νὰ ἔλθουν εἰς συγκοινωνίαν μετὰ τῶν εὐλογιῶντων διὰ νὰ χύσωσιν ὀλίγον φῶς ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ Κανθαροτάφου.

1ον) Διότι μεμακρυσμένοι τυγχάνει τῆς πρωτευούσης, ἐπομένως δυσκόλως μεταφέρονται οἱ πάσχοντες, ὧν οὐ πλείστοι ἐξ Ἀθηνῶν στέλλονται, δεινοῦται δὲ ἐπὶ μᾶλλον ἡ νόσος τῶν ἰδίως ὡς ἐκ τῆς ὥρας τοῦ ἔτους, διότι πρέπει νὰ λογισθῇ, ὅτι ἐπὶ δύο τοῦλάχιστον ὥρας εἶναι ἐκτεθειμένοι ἐν ὑπαίθρῳ μέχρι τῆς ἐν Κανθάρῳ ἀφίξεώς των.

2ον) Ὡς ἐκ τῆς ἀκαταλλήλου νοσηλείας, διότι αὐτὴ ἐκτελεῖται ὑπὸ πέντε μόνον νοσοκόμων, ὧν τέσσαρες γυναῖκες καὶ εἰς ἀνὴρ ἐπὶ πενήντα ἐξ (56) εὐλογιῶντων, οὓς ἐπεσκεφθῆμεν ἕνα πρὸς ἕνα, ἡ μία δὲ τῶν νοσοκόμων ἐκτελεῖ καὶ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ μαγειρείου.

3ον) Ἐκ τῆς ἐντελῶς ἑλλειποῦς καθαριότητος, διότι εἰς τὸν μεγαλειότερον οἰκίσκον εἰς ὃν νοσηλεύονται εἴκοσι πέντε (25) ἀγαμῖς ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον νὰ εἰσέλθῃ τις, ὡς ἐκ τῆς ἀνυποφόρου δυσωδίας. Ἐπὶ παραδείγματι εἰς τὴν ἀ. αἰθουσαν τῆς εἰσερχομένης ἀριστερᾶς, νοσηλεύονται ἑπτὰ, εἰς χῶρον ὅπου

Σκέψις ἐρωτοβλήτου: Λυώνει ἡ καρδιά μου μέσα